

Отъ дѣ да наченъ, О моя левезиѣ,

Да ти исприкажъ съ нѣкоя лиснина

Вакви мъжи теглажъ; какъ за тебе чезижъ,

Какъ лнѣижъ, вѣна въ млада млада.

Туй за да сполуча, нека да са учъ,

И да станъ Риторъ съ нѣкой умъ высокъ;

Но мон-тѣ мъжи ще ми вѣдѣтъ сраки,

Тѣ ще ми послужатъ за добръ урокъ.

Петъ години станъ, отъ когатъ захванъ

Люто да ма мъчи, твоя-та любовъ;

Ето ма Обори, ранъ ми отвори,

Безъ цѣла отъ тебе на смръть съмъ готвъ.

Тебе само видѣхъ звѣздажъ тоакозъ а

Свѣтъ-тъ да са чѣди съ твой-та красота

Гизава, напета дѣвойка прѣкрасна

Като тебе нема друга на свѣта.

Отъ сѣраце въздышамъ, тебе като мѣгамъ

Вухъ! кога шж видъ твоето лице!

Денѣ та блянѣвамъ, нощѣ та снѣвамъ,

Ты си завладѣла мое-то сѣраце.

Туй шж ти са моляжъ, пиле, ты мой славецъ,

Вѣрно ма Обичай, както ази тебъ,

Често ма помыслеи, и не ма забравей